

І я умію пісню,
умію не одну,
то тихо-милосвучну,
то грімко-голосну.

Я так люблю ті співи,
а я їх сам зложив
у тихі хвилі щастя,
у хвилі, як тужив.

Одна сільський дзвіночок
нагадує мені,
як в сумерку вечірнім
дзвенить у тишині.

А друга сум наводить,
стає понурим світ,
мов вітер хмару кличе
на ясний небозвід.

І заряються разом
крилатії думки,
бринять, летять і в'ються,
як в пасіці пчілки.

Вони словам вторують,
дають життя і чар,
і цвітом їх вбирають,
як землю пишна яр...

